

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת בשלח

י"ז שבט תשפ"ד 1217

שבת שירה

זמני
השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:40	4:36	4:46	4:32	חלקת נרות
5:49	5:46	5:48	5:47	מוצאי שבת
6:23	6:20	6:22	6:26	רבנו תם

הילולא
דצדיקא

י"ז שבט
רבי חיים פלאג'י

י"ח שבט
רבי בנימין בינוש פינקל
ראש ישיבת מיר

י"ט שבט
רבי יצחק ברוך סופר

כ' שבט
רבי עובדיה הדאיה
מח"ס 'ישכיל עבדי'

כ"א שבט
רבי יהודה זאב סגל
ראש ישיבת מנצ'סטר

כ"ב שבט
רבי מנחם מנדל, 'השרף מקוצק'

כ"ג שבט
רבי יעקב חיים ישראל אלפיי

עוד יסוד חשוב יש בשירה, שאין אומרים אותה אלא אחר הישועה בפועל. הפסוק בתהלים אומר (פרק יג, ו) "ואני בחסדך בטחתי יגל ליבי בישועתך אשירה לה' כי גמל עלי", וכתבו בשם הגר"ח זצ"ל דיש לעיין מאימתי אפשר לומר שירה על הנס, האם רק אחר שכבר נעשה הנס או גם אם יהיה ליבו בטוח שיקרה הנס, כגון שנביא יבטיח לו שיהיה כן, האם בזה כבר יכול לומר שירה? ופשוט הגר"ח את ספיקו מן הפסוק "ואני בחסדך בטחתי" - היינו בשעה שאני בטוח בחסד ה', עוד קודם שיבא הנס אזי רק "יגל ליבי בישועתך" יש לי שמחה על דבר הנס העתיד להתרחש, אבל אימתי "אשירה לה"? זהו רק "כי גמל עלי" רק כשנתקיים הנס בפועל.

והקשו המפרשים דצ"ע על דבריו, דהנה בשירת הים אמרו ישראל שירה על נפלאות ה' בקריעת ים סוף, אולם חלק מן השירה מוסב אף על ניסים שיהיו לעתיד לבא כמו הפסוק (שמות טו, יז) "תביאמו ותיטעמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלת ה'" שזהו שבח על העתיד שיכנסו לארץ ישראל ויזכו לבנין בית הבחירה. ולפי האמור שאין מקום לשירה רק לאחר הישועה בפועל, צריך בירור איך אמרו שירה על שם העתיד, ואף שבטחו בחסדו שכבר הובטח להם מפי הגבורה עוד בהיותם במצרים (שמות ו, ח) "והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי", מ"מ כיון שלא ראו בעיניהם את הישועה אין מקום לשירה. וצ"ע.

ואומר אני את חלקי מאשר חנני ה' יתברך כדי לתרץ קושיא זו, נכון הוא הדבר שאין אומרים שירה רק לאחר שנעשה הנס בפועל וכמו שמשמע מן הפסוק "ואני בחסדך בטחתי" ואף הבטחתו של נביא שבא תבא הישועה, אין אומרים את השירה בשעת ההבטחה אלא לאחר שיתקיים הנס. אולם הבטחה הכתובה בתורה הקדושה שונה היא בתכלית השינוי משאר הבטחות, כל כך אמיתית היא תורתנו הקדושה עד שאפילו עוד קודם שנתקיימה ההבטחה נחשבת כאילו היא באה כבר בפועל לעולם. מפני שתורתנו תורת אמת היא, והיא תורה נצחית. וכשם שלעולם התורה לא תצווה מצוה כל שהיא שאי אפשר לעמוד בה ולקיימה, כך ההבטחות שניתנו בתורה להכניסם לארץ ולבנות את בית הבחירה בעתיד בוודאי שהם יתקיימו במלואם ללא כל צל של ספק. וכמו שמברכים בברכות ההפסרה "ודבר אחד מדברין אחר לא ישוב ריקם כי אל מלך נאמן ורחמן אתה".

נמצא שבני ישראל בהיותם על הים כל כך האמינו בדבר ה' לגאולה העתידה לבא, עד שכביכול ראו בחוש את גאולת העתיד וכאילו כבר התקיימה לנגד עיניהם וכאילו הם כבר נמצאים בפועל אחריה והם כבר בארץ ישראל וכבר זכו לבנין בית המקדש, לכן מובן מדוע שרו שירה גם על העתיד כי ראו בחוש את ישועת ה' העתידה ואז השירה פרצה מליבם ושרו שיר חדש תהילה ושבח להקב"ה.

משביר לדוד

שירת הודאה
שפורצת
מאליה

"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה" (שמות טו, א)

אמרו חז"ל (מס' ברכות לה, א) אין אומרים שירה אלא על היין, וראיתי בשם הגרי"ז הלוי זצ"ל שהקשה דהרבה שירות מצינו בלא יין, הנה עם ישראל בהיותם על הים שרו את שירת הים מבלי היין וכן שאומרים הלל בשחיתת הפסח והקרבתו - שם אין יין ובכל זאת אומרים שירה?

וכדי שנתרץ קושיא זו, נקדים להתבונן מדוע באמת אין אומרים שירה אלא על היין, מהו החיסרון בשירה מבלי כוס יין?!

ונראה לי להסביר בס"ד, מפני ששירה אמיתית נקראת רק כשהיא נובעת ממעמקי הלב, אין די בשירה בפה, אלא שירה המביעה סיפוק ושמחה, וזו שירה הנובעת מן הלב, ובשעה שאדם טוב לו והוא שמח ועליז אז ליבו מתרונן והשירה פורצת מאליה מתוך גרונו. ועל היין נאמר (תהלים קד, טו) "ויין ישמח את לבב אנוש", טבע היין לתת ישוב הדעת לאדם ולשמח את לבבו, ואז ליבו מתרחב ונפתח כאלום והשירה בוקעת ועולה מאליה מתוך פנימיותו, ולא סתם מן השפה ולחוץ. לכן אמרו: אין אומרים שירה אלא על היין. אין הכוונה שצריך בקבוק יין בפועל על השולחן בשעת השירה, אלא חז"ל ביקשו להדגיש בפנינו כיצד צריכה להיראות שירה אמיתית, רק בשעה שהאדם שמח מאושר ועליז וליבו מתרונן בקרבו אז נובעת ופורצת שירה אמיתית ממעמקי נפשו.

אם כן יתכן בוודאי שיש הזדמנויות רבות שגם בהם לב האדם מתרונן והוא שמח ומאושר גם מבלי שתיית היין. הנה בני ישראל בשעה שעמדו על הים וראו את תוקפו וגבורתו של הקב"ה ואת ידו החזקה וזרועו הנטויה, בודאי שבאותה שעה נפתח ליבם מגודל התשוקה אליו יתברך, והיו מאושרים ושמחים על הזכייה העצומה שזכו לקריבת ה', ובודאי שאז לא היו זקוקים ליין כדי להתחמם ולהתרגש, ואז השירה פרצה מאליה מתוך ליבם לשבח ולהלל להקב"ה על כל הטובות שעשה עמם. וזה שאמר רש"י, על הפסוק (שמות טו, א) "אז ישיר משה" כשראה את הנס עלה בליבו שישיר שירה, ע"כ כיון שראה משה את ניסי ה' יתברך מיד עלתה השירה ממעמקי ליבו לשבח לה' ולהודות לו, ובני ישראל השתתפו עימו בתהילה לא-ל חי.

וכן גם בהלל הנאמר בשעת שחיתת והקרבת קרבן הפסח, באותה שעה האדם אינו זקוק ליין כדי שליבו יתרונו, כי מיד בזכרו את גודל ניסי ה' כבר נפתח ליבו לרווחה ואושר ושמחה מציפים אותו ואז השירה וההלל יוצאים מעומק ליבו.

ומעתה נבין מדוע התורה הקדושה נקראת שירה, כמו שנאמר (דברים לא, ט) "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת", כי כשם ששירה אמיתית אינה אלא כשהיא נובעת מעומק הלב, כך התורה צריכה לצאת מעומק הלב, לא ללמוד אותה רק מן השפה ולחוץ, אלא חובת האדם לשקוד על דלתותיה ולהתמסר אליה בכל לב.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

האם אנו מכירים בכוחה של התפילה?

"כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים" (שמות טו, יט)

הרשב"ם במסכת פסחים (דף קיז, א) אומר שלאחר שעברו בני ישראל את ים סוף, ועמדו כבר על הגדה השנייה, התפללו "לא לנו" (תהלים פרק קטו). בחוששם שגם פרעה וחילו יעברו את הים, ויבואו אחריהם ויהרגום.

ויש לשאול, מה היתה ההווא אמינא של עם ישראל? האם עלה בדעתם שלאחר שעשה הקב"ה עמהם את כל הניסים הללו, ייתכן מצב שבו יעברו גם פרעה וחילו את הים ויזיקו להם?

מכאן הוכיח רבי עזרא ברזל זצ"ל, על חובת התפילה המוטלת על האדם בכל עת ובכל מצב, ולמרות שהתנאים וכל האווירה מסביב מצביעים לכאורה על כך ש'הכל בסדר', אין לסמוך על זה. כי אחרי ככלות הכל אי אפשר להינצל בלא תפילה.

על כל דבר בחיים צריך להתפלל. מי שניסה את הסגולה הנפלאה הזו ששמה תפילה, מי שמשתמש בה על כל צעד ושעל בחייו, יוכל לספר לחבריו ומכריו על 'יעילותה', וישמש עדות נאמנה על כך שכדאי להתחיל לנסות...

תפילה. כמה פנימיות יש בה! אשרי האדם היודע לחוש אותה, את מילותיה וענייניה, כמה אנחנו זקוקים לה, לתפילה. וכמה חבל שהסגולה הזו הולכת ונשכחת מאתנו!

אברך תלמיד חכם מופלג, השוקד זה שנים רבות על התורה ועל העבודה, סיפר לרבי יצחק זילברשטיין שליט"א שהוא ניתקל לאחרונה בכמה וכמה בעיות קשות בתחומים שונים, בחינוך, בשלום הבית שלו, בפרנסה, וזו רק רשימה קצרה...

בצו לו, עלה לאחד מגדולי הדור בבני ברק. שטח בפניו את כל מועקותיו, בכה בכי רב, וניכר היה שהדברים יצאו ממש מלב שבור לרסיסים. הגדול שמעו ושמעו, ולא הוציאו מילה מפיו. רק כשסיים הת"ח את דבריו, אמר לו הגאון שליט"א בהאי לישנא: 'ולהתפלל - התפללת?!

הת"ח כמו התעורר ממקומו בבעתה, והשיב: 'אלא מאי?!'

אבל הגאון הגדול לא הרפה: 'התפללת כמו שצריך? הרגשת שהקב"ה יכול לעזור לך?' דממה. האיש שישב לפני הגדול הרגיש עד כמה קלעו הדברים למטרה. הרבה תפילות הוא התפלל עד היום, אבל כמעט באף אחת מהן לא היתה לו הרגשה אמיתית שהקב"ה באמת מסוגל לעזור לו. הוא למד על כך בספרי המוסר, אבל לא הפנים את הדבר לליבו.

ועכשיו, אחרי ששמע את הג'ערה' יוצאת מפיו של אותו גאון, הלך להתפלל...

התלמיד חכם הוסיף לספר שלאחר שהתפלל כמה תפילות ברגש ובחום, ומתוך הרגשת אמת שרק בורא כל העולמות יכול להושיעו, נפתרו כמעט כל הבעיות באורח פלא.

'אורח פלא', אמרנו. ולא צדקנו.

כי זה בכלל לא פלא. אם היינו זוכים לקחת את עצמנו בידיים והיינו מתפללים כמו שצריך, היינו יכולים להיות עדים לפלא הלזה מדי יום ביומו! כי זה כוחה של תפילה!

אדם הזוכה להפוך את עצמו למהות של 'מתפלל', יחוש בניסים על כל צעד ושעל. ניסים של ממש יתרחשו לו בכל דרכי חייו, וכאמור - לא יהיו כל אלו בגדר ניסים, אלא 'טבע' ממש, טבע בריאתו של הקב"ה, שטבע בבריאתו את כוחה הסגולי העצום של התפילה, והנחיל לנו על ידי חכמיו ונביאיו את הידיעה הברורה שכדי להצליח צריך להתפלל. כך עובדים הדברים, לא אחרת. ('ברכי נפש').

במסילת נערה

שבבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אמונת צדיקים

בחול המועד פסח (התשע"א) בשהותי בארץ הקודש, הוזמנתי לשאת דברי תורה וחזקת בעיר נתיבות בערב שירה ופיוט בבית הכנסת "לב אליהו" בראשותו של רבי משה פרץ שליט"א. משסיימתי את דבריי נגש אלי אדם בשם מר אברהם כהן ה"ו, וגולל בפניי סיפור מפעים ומרגש שהתרחש לפני כחמש עשרה שנה. וכה היה המעשה כפי שסופר מפיו.

"לפני כחמש עשרה שנה נולד לנו בשעה טובה בן זכר. אולם כבר מעת יציאת הוולד לאוויר העולם, נהפכה השמחה לתוגה. התינוק שכב כאבן דומם, מבלי להניד את איבריו. ויתרה מזו- הוא לא בכה כלל, כפי שתינוקות בוכים בעת לידתם. לצערנו הרב תחזיתם של הרופאים הייתה קודרת, והם לא העניקו סיכוי שישרוד בחיים רח"ל. להערכתם נותרו לו שעות ספורות בלבד..."

אולם אנו לא התייאשנו מרמזי ה' יתברך, ומיד התקשרתי לכבוד רבי דוד שליט"א, ובקשתי מכם ברכה לישועה. כאשר שמע כבוד מורנו הרב את הסיפור, נדעזע מאוד אולם אמר לי בזו הלשון "אל דאגה! אני מבטיחך שבזכות אדוני אבי מורי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א, יבריא התינוק ויחיה. ואם תזמין אותי לשימש כסנדק בבריתו, אני אענה להזמנה בשמחה..."

באותה שעה הדברים היו נראים כה רחוקים, כאשר הוולד היה מונח בעריסה במצב שכזה. אולם האמנתי בלב שלם בזכותו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א ביודעי את מאמרו חז"ל "צדיק גוזר והקב"ה מקיים". ואכן למרות השערותם של הרופאים, התאושש התינוק במקצת ויכולנו לקיים את הברית, כאשר כבוד הרב שליט"א אכן שימש כסנדק.

בחלוף הימים, שוב החמיר מצבו של התינוק, והרופאים שוב מילאו את ליבנו בחששות כבדים ואמרו שישנו סיכוי שיחיה לכל היותר עד לגיל שנה. אולם, אנו לא התייאשנו. גדולה הייתה האמונה בליבנו בברכתו של הרב שליט"א בזכות אבותיו זיע"א, ובכוחם הנפלא לחולל ישועות בסייעתא דשמיא. וברוך ה' נננו היקר גדל לתפארה, ויצא מן המצב הקשה באופן מופלא ביותר. וכיום הוא בן חמש עשרה שנה, בריא ושלם!

ובעודו מדבר עימי הצביע לעבר הבחור העומד לצידו "הנה זהו בני היקר, שהבריא וגדל בזכות ברכת הצדיק..."

התרגשות גדולה אחזה בי, בראותי עד כמה גדול כח קידוש ה' שנעשה מסיפור מופלא זה. ובאמות יודע אני בבירור כי לא אני הוא זה שהחשתי ישועות, אלא אמונתו התמימה של אותו אדם בצדיק אדוני אבי מורי רבנו משה אהרן פינטו זצוק"ל זיע"א, שהיה כל כולו עבד נאמן לבוראו, וכל חייו היו קודש לעבודת ה'. וכח האמונה התמימה הזו הביא את הברכה והישועה לאותו תינוק.

על כן ישתדל האדם בכל עוז לחזק את האמונה התמימה בקרבו, ויאמין בכל מאודו בהקב"ה ובעבדיו הצדיקים. כמו שנאמר "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" ומקשים חז"ל במכילתא, אם במשה האמינו, קל וחומר בה'? אלא ללמדך שכל המאמין ברועה נאמן - כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם.

נצור לשונך

למה עשית לפלוני?

יש להזהר כשמבקש מחברו, שייטיב עמו באיזה דבר, והוא משיב לו שאינו יכול למלאות בקשתו בזה, שלא ישאלנו "למה עשית טובה זו לפלוני, שהוא בעצמו סיפר לי את הדבר".

כי מצוי הוא על ידי דבר כזה, גם כן להעלות תרעומות בלב חבריו על אותו פלוני, על שגילה את הדבר לאנשים אחרים.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

טבעו של עבד לירא מאדוניו

"ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'" (שמות י, י)

הקשה ה'אבן עזרא' וזה לשונו; ויש לתמוה איך יירא מחנה גדול של שש מאות אלף איש מהרודפים אחריהם, ולמה לא ילחמו על נפשם ועל בניהם?

ואני הוספתי לשאול; האם ייתכן שלאחר כל הניסים והנפלאות שעשה הקב"ה עם בני ישראל במצרים - עדיין יש פחד בליבם מפרעה וחילו הרודפים אחריהם, והלא המה ראו בחוש את השגחת ה' עליהם והיאך הצילם מידי מצרים וכיצד הגן עליהם מפני כל רע, והיה עליהם להמשיך ולבטוח בו גם כעת ולהאמין שבוודאי לא יאונה להם כל רע, ואם כן מדוע פחדו בני ישראל?

ותירץ ה'אבן עזרא' וזה לשונו; כי המצרים היו אדונים לישראל וזה הדור היוצא ממצרים למד מנעוריו לסבול עול מצרים ונפשו שפלה, ואיך יוכל עתה להילחם עם אדוניו והיו ידיהם נרפים, עד כאן לשונו הטהור.

רצונו לומר; כי על אף שראו בני ישראל את יד ה' החזקה ואת אותותיו, עדיין נותר רושם העבדות במצרים חקוק בנפשם, ולא היה בהם כל כח ועוז להשתלט עליהם ולהכניעם, כי עד עתה הם היו בגדר עבדים להם וכנועים תחת ידם. כי זהו טבעו של עבד, אשר תמיד נפשו כנועה ומושפלת תחת אדונו וגם כאשר יוסר מעליו עול השעבוד, עדיין יש בליבו כניעה ואין לו כלל יכולת להרים ראש כנגדו. בני ישראל היו משועבדים תחת יד מצרים במשך רד"ו שנה ועל כן גם עתה לא היו בהם תעצומות נפש לפתוח במלחמה נגדם למרות שמספר המצרים היה מועט בהשוואה לבני ישראל.

ובאמת כדבר הזה ראיתי אף בביקורי במחנות ההשמדה באושוויץ, אשר נותרו שם כעדות אילמת למה שהתחולל בשואה הנוראה. נתלו שם תמונות של רבבות יהודים הנתונים תחת פיקודם של עשרות שוטרים גרמנים בלבד. ותמהתי על כך מאוד, מדוע לא עלה במחשבתם של אותם יהודים להתקומם נגד אותם שוטרים, והרי הניצחון היה מובטח להם? התשובה היא כדברי ה'אבן עזרא' שאמר כי דרכו של עבד להיות כפוף ונכנע תחת יד אדונו הרודה בו, ואין בו כוחות נפש מתאימים ללחום בו. רושם העבדות כה טבוע בנפשו עד כי גם כאשר היא סרה ממנו והוא נעשה בן חורין - עדיין דמות האדון עומדת למול עיניו ואינו מסוגל לאזור עוז כנגדו.

ומוסר השכל גדול ועצום למדים מכך לעבודת ה' יתברך. כי חובת האדם בעולמו להיות עבד נאמן לאדון הכל. זוהי כל מטרתו בחייו - לעמוד לפני אדונו ולשרתו כראוי מתוך עשיית רצונו בלבב שלם מבלי לסור ימין או שמאל. ואם אכן האדם כנוע תחת יד ה' וחש ומרגיש שהוא משועבד לו כאותו עבד לאדונו הרי לא ייתכן לעולם שירחיב עוז בנפשו לחטוא כנגדו או להמרות את פיו. ואם בכל זאת יש לאדם את העזות והחוצפה להפר את חוקיו ומצוותיו של ה' יתברך, הרי פשוט וברור שאיננו משועבד כלל לאדון העולם וכי לזה לא יקרא עבדות.

הלכך ישתדל האדם לקבל עליו את עול מלכותו יתברך באהבה ובחיבה יתרה, ויתאוה בכל מאודו ונפשו להיות עבד נרצע להקב"ה. עד שעבדות זו תהא טבועה בו.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

הנהגה על טבעית

"ולא נחם א-להים דרך ארץ" (שמות יג, יז)

הש"ת לא הנהיג ('נחם') את בני ישראל באופן טבעי כדרכו של עולם, שהרי מדרך העולם מים יורדים משמים ולחם עולה מן הארץ, ואילו אצל בני ישראל במדבר היה להיפך מעל הטבע, לחם הוריד להם מן השמים, ואילו את המים העלה להם מן האדמה. ('עלי באר').

פרנסה מול לשון הרע

"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (שמות יד, יז)

יש לפרש בדרך רמז על פי מה שפסק

רבינו ה'חפץ חיים' זצ"ל פסק בהלכות לשון הרע ורכילות, שאם מבקשים מאדם לספר לשון הרע על חברו ואם לא יספר אזי יפטרו אותו מהעבודה, הדין הוא שבכל זאת אסור לו לספר מהלשון הרע.

ולאור זה ביאר בספרי 'אור משה' שזהו שאמר ה' ילחם לכם" - לשון מזון ומחייה, היינו שיתן לכם את פרנסתכם ואילו "ואתם תחרישון" - ולא תספרו לשון הרע.

לזכור את העבר

"כי מרים הם על כן קרא שמה מרה" (שמות טו, כג)

תמיהה היא; מדוע לא קרא שם המקום "מתוק", על שם הנס שנהפכו מים מרים למתוקים?

יסוד חשוב מחדש רבי אהרן זכאי שליט"א בספרו 'תורת הפרשה', שהנה כאשר האדם היה נתון בצרה מסוימת, והשם יתברך חילצו מהצרה ועתה הוא מאושר ושמח, אין לו להתגאות ולשכוח את העבר בבחינת "וישמך ישורון ויבעט", אלא עליו לזכור תמיד את העבר ולהודות לה' על ההווה, ועל ידי כך יזכור גם הוא את שאר האנשים שנמצאים בצרה ויעזור להם.

ולכן "קרא שמה מרה", ללמדנו שהאדם צריך לזכור תמיד את העבר, ובכך להכניע עצמו ולרחם על אותם שנמצאים עתה בצרה ובמצוקה.

לא בחיל ולא בכוח

ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים (שמות יג, יח)

מבואר בפסוק שבני ישראל עלו חמושים ממצרים, ומשמע שהכינו כלי מלחמה וכלי זין על כל צרה שלא תבוא. משה רבנו לא מוחה בידם על כך שהצטיידו בכלי מלחמה, ויש להבין מדוע משה רבנו לא מוחה באוזני העם על כך שיצאו עם כלי מלחמה, הרי יש בזה לכאורה הטלת ספק באמונתם שהקב"ה יצילם מכל צרה וצוקה.

ונראה לבאר, משה רבנו הסכים עם בני ישראל כיון שרצה להוכיח להם שכלי מלחמה ללא תורה אינם יכולים להועיל במאומה לאדם, היה זה ציור מוחשי ושיעור מוסר חי לבני ישראל ש"לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוחי אמר ה'" (זכריה ד, ו), כי כל כלי המלחמה שבעולם אינם יכולים להועיל לאדם בשעה שאין בו את התורה הקדושה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ותשר דבורה" (שופטים ה)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נפילת סיסרא וחייליו ושירת הנביאה דבורה וברך בן אבינועם על נס הצלתם מידי אויביהם, כפי המסופר בפרשתנו על נפילת פרעה הרשע וטביעת כל חילו במצולות ים סוף, ושירת משה ובני ישראל על הים.

ובני אשכנז מפטירין "ודבורה אשה נביאה" (שופטים ד).

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיק משפחת פינטו זיע"א

סוחר יהודי מפרז, היה עוסק בקניית ומכירת סחורות מיובאות, ומכיון שהוא מעולם לא הצהיר עליהם בפני השלטונות לכן הוא היה שרוי כל הזמן בפחד רב, שמא ילשינו עליו ויעצרו אותו בגין העלמות מס.

באחד הימים כשקיבל כמה משאיות מלאות באריגי בד, מייהר לפרוק את הסחורה ודאג להחביא אותה במקום סתר. אלא שמעשה שטן הצליח, כמה מ"ידידיו" הלשינו עליו בפני השלטונות, על כך שהוא מוכר סחורה שלא שולם עליה מכס.

המשטרה הגיעה במהירות אל המקום כדי לפשוט עליו ולתפוס את כל הסחורה, ואותו יהודי שחשש שמא השוטרים יעלו לקומה השניה, שם מצויים מאות אלפי מטרים של בד שלא הצהיר עליהם. הזדזז להניח את תמונתו של רבי חיים פינטו זיע"א בגרם המדרגות, בטח בכוחו של הצדיק וחיכה לבאות.

השוטרים שהיו מצויידים במידע מדויק שהובא לידיעתם, שוטטו בקומת הקרקע אך לא מצאו דבר ולכן החליטו לעלות אל הקומה השניה. ואז אירע הנס.

כל אחד מהשוטרים שהחל לעלות בגרם המדרגות - ירד בפתאומיות ללא כל סיבה מובנת. השוטרים הבינו כי בקומה למעלה מצויה סחורה לרוב אותה הם בעצם מחפשים ולשמה הם הגיעו למקום, אולם מסיבה שאינה מובנת הם שבו כלעומת שבאו.

בתום החיפוש הם כתבו דו"ח, ובו נאמר שהם אכן ערכו חיפוש במקום. חיפשו ולא מצאו כל סחורה שאינה מוצהרת.

ויהי הדבר לפלא פלאים. נס גדול התרחש בזכות אמונתו בצדיק, הודות לתמונתו של הצדיק שהייתה למולם במדרגות, כך שאף אחד לא עלה למעלה, על אף שהמדרגות היו למולם והם ראו כי ישנה קומה נוספת. אולם הצדיק זצ"ל מנע מהם לעלות ולמצוא את הסחורה. אותו אדם המשיך ואמר שבזכות הנס הזה הוא תרם הרבה כסף למוסדות צדקה ברחבי העולם ומורו הפחד עזב גם את העסקים.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

בני מה אתה משיב לאביך שבשמים ליום הדין, ואמר לי רבי יש לי דברים שאני משיבו, בינה ודעת לא נתנו לי מן השמים שאקרא ואשנה.

ואמרת לו בני מה מלאכתך, ואמר לי ציד אני. ואמרת לי בני מי למדך ואמר לך שתביא פשתן ותארגהו מצודות ותשליכהו לים ותעלה הדגים מן הים, ואמר לי, רבי זוה נתנו לי בינה ודעת מן השמים.

ואמרת לי ומה להביא פשתן ולארוג מצודות ולהשליך לים ולהעלות דגים מן הים נתנו לך בינה ודעה מן השמים, ולדברי תורה שכתוב בה (דברים ל) "כי קרוב אליך הדבר מאד בפין ובלבבך לעשותו", לא נתנו לך בינה ודעה מן השמים.

מיד היה מרים קולו ובוכה ומתאנח. ואמרת לו, בני אל ירע לך אלא כל שאר בני אדם באי עולם הן משיבין תשובה זו על אותו ענין שהן עוסקין בו, אבל מעשיהן מוכיחין עליהן. ועליהן ועל כיוצא בהן ועל העושים כמעשיהן מהו אומר הכתוב עליהן (ישעיה י"ט) "ובושו עובדי פשתים שריקות ואורגים חורי", ראשית ואחרית הדברים כולן יראת שמים ומעשים טובים.

ולא יאה אדם קורא ושונה ויראת שמים אין לו, שנאמר (תהלים קי"א) "ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם", ואומר (קהלת י"ב) "סוף דבר הכל נשמע את הא-להים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם". מי מוריש את עצמו, מי שהוא מרבה באכילה ובשתיה ובשניה, שנאמר (משלי כ"ג) "כי טובא וזולל יורש וקרעים תלביש נומה", ואומר (שם כ) "אל תאהב שנה פן תורש פקח עיניך ושבע לחם" - ואין לחם ויין אלא דברי תורה, שנאמר (שם ט) "לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי", ואומר (ישעיה נ) "ה' א-להים נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי און לשמוע כלמודים". הא למדת שאין דברי תורה נבלעים בלב האדם אלא במי שהוא עייף להם.

לא יאמר אדם לעצמו, והלא כבר קריתי ושניתי עד היום הזה בטוב, שוב איני צריך ללמוד אחר כך, לא יאמר כך אלא כך יאמר אדם בעצמו שלאחר שעה מיתה, וישא את עיניו ויסתכל אל השמים ויאמר מי ברא אלה שמים וארץ חמה ולבנה כוכבים ומזלות שהן משכימין ומעריבין לעשות רצון בוראם בכל יום ויום תמיד, כך תשכים ותעריב לדברי תורה לעשות רצון בוראך בכל יום ויום תמיד, שנאמר "ונדעה נרדפה לדעת את ה' כשחר נכון מוצאו".

ויסתכל אדם בעצמו ויודע שדברי תורה הן משולים במים ובלחם, וכי מה ענין תורה אצל לחם ומים? אלא ללמדך שכשם שאי אפשר לו לאדם להיות בלא לחם ומים אפילו יום אחד, כך אי אפשר לו לאדם להיות בלא תורה אפילו שעה אחת שנאמר (יהושע א) "לא ימוש ספר התורה הזה מפין והגית בו יומם ולילה למען תשמור לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכיך ואז תשכיל". והלא הדברים הם ק"ו, ומה יהושע בן נון שהיה עוסק בתורה מקטנותו ועד זקנותו אפילו הכי כתיב בו "לא ימוש ספר התורה", שאר בני אדם על אחת כמה וכמה.

ויסתכל האדם בעצמו וידע שדברי תורה נמשלו ביין ובחלב שנאמר (בראשית מ"ט) "חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב". אמר הפסוק שיותר טוב יין לבן יותר מן החלב לתינוק, מה חלב זה מגדל את התינוק והיין הוא נותן קורת רוח אל הזקנים ומשמה את לבו ומשיב את נפשו ומאיר את עיניו, אף כך דברי תורה היא מגדלת את לומדיה ונותנין קורת רוח למי שעמל בהן ומשמחין את לבו ומשיבין את נפשו ומאירין את עיניו שנאמר (תהלים י"ט) "תורת ה' תמימה משיבת נפש עדות ה' נאמנה מחכימת פתי פקודי ה' ישרים משמחי לב מצות ה' ברה מאירת עינים".

פעם אחת הייתי מהלך ממקום למקום, ומצאני אדם אחד שלא היה בו לא מקרא ולא משנה והיה מתולוצץ ומלעג בדברים. ובא כנגדי ואמרת לי,

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם